

Sygn. akt **II W 1957/20**

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2020 roku

Sędzia Sądu Rejonowego Gdańsk - Północ w Gdańsku w II Wydziale Karnym Agata Krakówka

po rozpoznaniu wniosku oskarżyciela publicznego – Policję – (...) (...)

o ukaranie **D. M.**

obwinionej o to, że:

w dniu 14.10.2020 r. w G. na ul. (...) naruszyła przepisy o zachowaniu się w miejscach publicznych w taki sposób, że nie stosowała się do obowiązku zakrywania przy pomocy odzieży lub jej części, maski lub maseczki, przyłbicy lub kasku ochronnego ust i nosa, tj. o wykroczenie z art. 54 k.w. w zw. z § 27 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 października 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii,

na podstawie art. 5 § 1 pkt 1 k.p.w., art. 59 § 2 k.p.w.,

postanawia:

odmówić wszczęcia postępowania przeciwko D. M. odnośnie czynu zarzucanego we wniosku o ukaranie tj. o wykroczenie z art. 54 k.w. w zw. z § 27 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 października 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii, (Dz.U. z 2020 r. poz. 1758).

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 54 k.w., kto wykracza przeciwko wydanym z upoważnienia ustawy przepisom porządkowym o zachowaniu się w miejscach publicznych, podlega karze grzywny do 500 złotych albo karze nagany. Obwinionej zarzuca się naruszenie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 października 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz.U. z 2020 r. poz. 1758).

Wskazane rozporządzenie zostało wydane na podstawie art. 46a i art.46b pkt 1–6 i 8–12 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz.1239 z późniejszymi zmianami). Odpowiedzialność wykroczeniowa za nieprzestrzeganie nakazów i zakazów zawartych w przepisach o zapobieganiu chorobom zakaźnym lub o ich zwalczaniu została jednak ograniczona w art. 116 § 1 k.w. do osób chorych lub podejrzanych o chorobę, osób stykających się z takimi osobami oraz nosicieli zarazków. Taki przypadek nie zachodził w niniejszej sprawie. Nadto, przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 marca 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii nie sposób uznać za przepisy porządkowe w rozumieniu art. 54 k.w. Ich przedmiot ochrony to, bowiem **zdrowie publiczne**, a nie **porządek i spokój publiczny** wskazane w rozdziale VIII Kodeksu wykroczeń, w którym stypizowano wykroczenie z art. 54 k.w. Odesłania ustawowe do wydania przepisów porządkowych posługują się przy tym nazwą „przepisy porządkowe” (zob. np. art. 40 ust. 3, art. 41 ust. 2 i art. 41 ust. 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym – Dz. U. z 2020 r., poz. 713, art. 60 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie - Dz. U. z 2019 r., poz. 1464, art. 59 ust. 8 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym – Dz. U. z 2020 r., poz. 1043). W odesłaniu do wydania przepisów rozporządzenia z 31 marca 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii nie posłużono się natomiast takim pojęciem ani nie można go bez wątpliwości ustalić w inny sposób. Trybunał Konstytucyjny w wyroku

z 8 lipca 2003 r., P 10/02 wskazał zaś, że w razie naruszenia przepisów, które mają inny przedmiot ochrony, nie jest możliwe zastosowanie zaskarżonego przepisu. Nawet gdyby tak było, rozporządzenie to nie zawiera odesłania do przepisów Kodeksu wykroczeń, a w przypadku przepisów porządkowych, mogą one wypełnić blankietową dyspozycję art. 54 kodeksu wykroczeń, jeżeli zawierają one odesłanie do tegoż przepisu, jako podstawy odpowiedzialności za wykroczenie (zob. wyrok SN z dnia 20.10.2009 r., III KK 266/09).

Wykładnia prokonstytucyjna wymaga zwięźszej interpretacji regulacji podustawowych w kontekście przesłanek odpowiedzialności wykroczeniowej zwłaszcza, jeśli miałyby dotyczyć ważnych wolności szerokiego kręgu adresatów tychże przepisów. Jest to istotne, na gruncie zasady, że odpowiedzialności karnej podlega ten tylko, kto dopuścił się czynu zabronionego pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia (art. 42 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej).

Mając na uwadze, należało odmówić wszczęcia postępowania na podstawie art. 5 § 1 pkt 2 k.p.w. Czyn zarzucany obwinionej nie zawiera bowiem znamion czynu zabronionego jako wykroczenie.